

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 П 000163 09 Рев
Бања Лука, 08.12.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице С. А. из Д. П., Општина П., коју заступа пуномоћник В. Љ., адвокат из П., против туженог Предузеће за производњу ... С. а.д. П., кога заступа пуномоћник М. С., адвокат из П., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Бања Луци број 011-0-Ж-08-000 528 од 17.12.2008. године, на сједници одржаној 08.12.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Одбија се захтјев тужитељице за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 375,00 КМ, као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Прњавору број 078-0-П-07-000 041 од 4.7.2008. године, одбијен је као неоснован тужбени захтјев тужитељице којим је тражила да се утврди да је незаконито рјешење туженог број 652/06 од 21.7.2006. године, да се тужени обавезе да тужитељицу врати на посао на радно мјесто ПК радника у року од 15 дана и да јој на име накнаде плате за период од 24.7.2006. године до повратка на посао исплати по 250,00 КМ за сваки мјесец, уз накнаду трошкова парничног поступка, те тужитељица обавезана да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 990,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бања Луци број 011-0-Ж-08-000 528 од 17.12.2008. године жалба тужитељице је одбијена и првостепена пресуда потврђена, те одбијен захтјев тужитељице за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељица побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда преиначи и тужбени захтјев усвоји уз накнаду трошкова ревизијског поступка.

Тужени није одговорио на ревизију тужитељице.

Ревизија није основана.

У овој парници тужбом се захтјева утврђење незаконитости рјешења (правилно би било захтјевати поништење рјешења као незаконитог) о престанку уговора о раду тужитељици због теже повреде радних обавеза, враћање на рад и накнада изгубљене зараде од незаконитог отказа уговора о раду до повратка на посао.

Одлучујући о постављеном тужбеном захтјеву тужитељице првостепени суд је утврдио: да је тужитељица била у радном односу код туженог на неодређено вријеме по уговору од раду од 25.3.2003. године на пословима ПК радника; да је обављала послове помоћног радника на преси; да јој је била уговором за редован рад одређена мјесечна плата од 250,00 КМ; да је против тужитељице смјеновођа Е. М. поднио дисциплинску пријаву 14.6.2006. године због тога што је дана 6. и 7. 6. 2006. године и поред упозорења од стране руковаоца пресе М. М. и упозорења подносиоца пријаве, као смјеновође, да је обавезна извршавати послове и радне задатке и поштовати упуства руковаоца пресе одбила да ради послове по инструкцијама руковаоца пресе; да је против тужитељице исти смјеновођа поднио дисциплинску пријаву 15.6.2006. године јер је утврдио да тужитељица радећи у трећој смјени 14.6.2006. године није очистила радно мјесто, али да је била на капији предузећа у 6 сати и 55 минута; да је тужитељица била на боловању од 17.6. до 15.7.2006. године; да је у изјави датој у дисциплинском поступку 30.6.2006. године М. М. потврдио да је тужитељица одбијала да чисти своје радно мјесто и да га није слушала у извршавању радних задатака; да се тужитељица изјаснила у погледу навода дисциплинских пријава дана 17.7.2006. године, тврдећи да она чисти своје радно мјесто и то своју страну, а да је само тада нехотице кренула три минута раније, да је мислила да су сви отишли и да увијек остане посљедња; да је рјешењем туженог број 652/06 од 21.7.2006. године тужитељици отказан уговор о раду са даном 24.7.2006. године због учињене теже повреде радних обавеза из члана 40. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог; да је тужитељица поднијела тужбу суду за заштиту права 05.3.2007. године; да су свједоци М. М. и Е. М. својим исказима на главној расправи потврдили да се тужитељица на радном мјесту понашала на начин наведен у пријави.

Код таквог стања чињеница првостепени суд је закључио да је тужитељица благовремено поднијела тужбу суду у року из члана 105. став 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске“, бр. 38/00, 41/00, 47/02, 38/03, 66/03 и 55/07 – пречишћени текст, у даљем тексту: ЗР), да је тужени, у складу са одредбом члана 115. став 1. истог закона, тужитељицу саслушао и омогућио јој да изнесе своју одбрану првог радног дана када се вратила са боловања, па сматра да је дисциплински поступак проведен у складу са ставом 2. исте законске одредбе. Приговор тужитељице да је оспорено рјешење донесено по протеку рока из члана 115. став 2. ЗР и да је због тога незаконито првостепени суд је одбио као неоснован, налазећи да се објективно поступак није могао спровести у периоду када је тужитељица била на боловању. По оцјени првостепеног суда provedеним доказима тужени је доказао да је тужитељица починила тежу повреду радних обавеза из члана 41. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог, која је као тежа повреда радних обавеза прописана и одредбом члана 91. став 2. тачка 1. ЗР. Налазећи да нема основа за поништење рјешења о отказу уговора о раду првостепени суд је закључио да је неоснован и

захтјев тужитељице за враћање на рад и накнаду изгубљене зараде, па је у цјелости одбио тужбени захтјев тужитељице.

Одлучујући о жалби тужитељице другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и прави закључак првостепеног суда, па је њену жалбу одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио. По оцјени другостепеног суда застарјелост вођења дисциплинског поступка у конкретном случају треба цијенити према одредбама члана 43. Правилника о раду тужене у складу са чланом 92. ЗР, па како је дисциплински поступак против тужитељице покренут у року од 30 дана од дана сазнању за повреду и учиниоца и проведен у року од шест мјесеци од дана покретања, жалбене приговоре тужитељице истакнуте у овом правцу је одбио као неосноване. Налазећи да је првостепени суд правилно утврдио да је тужени доказао постојање разлога за отказ уговора о раду, а да тужитељица није извела ни један доказ којим би довела у сумњу доказе које је извео тужени, нити доказала своје наводе да није одбила извршавање својих задатака, другостепени суд је одбио и жалбене наводе тужитељице којим је побијала правилност утврђења првостепеног суда у погледу постојања разлога за отказ уговора о раду.

Оспорена одлука је правилна и законита.

Неоснован је приговор ревизије да је другостепена одлука заснована на погрешној примјени материјалног права.

Из стања списка предмета произлази, а што међу парничном странкама није ни спорно, да је тужитељици оспореним рјешењем туженог отказан уговор о раду због теже повреде радних обавеза. Према одредби члана 113. став 1. тачка 1. ЗР послодавац је овлашћен да раднику откаже уговор о раду ако радник изврши тежу повреду радних обавеза из члана 91. истог закона. Због тежих повреда радних обавеза наведених у овој одредби послодавац може једнострано раскинути уговор о раду са радником и без провођења посебног дисциплинског поступка, али је обавезан да омогући раднику да буде саслушан и да изнесе своју одбрану уколико је то могуће с обзиром на околности, као и да размотри мишљење синдиката или савјета радника. У том случају послодавац може у смислу члана 115. став 2. ЗР раднику дати отказ уговора о раду због теже повреде радне обавезе у преклузивном року од 30 дана од сазнања за повреду и учиниоца повреде.

Одредбом члана 92. ЗР одређено је да се Колективним уговором и Правилником о раду ближе уређује покретање, вођење и застарјелост поступка за утврђивање повреде радних обавеза и друга питања од значаја за заштиту радне дисциплине, те да ако није другачије одређено о отказу уговора о раду због тежих повреда радних обавеза одлучује пословодни орган послодавца на приједлог непосредног руководиоца или непосредно.

У конкретном случају тужени је Правилником о раду у складу са чланом 92. ЗР и чланом 42. Општег колективног уговора уредио питања у вези покретања, вођења и застарјелости поступка за утврђивање повреде радних обавеза, па је правилно закључио другостепени суд да се застарјелост покретања и вођења дисциплинског поступка у конкретном случају има цијенити према

одредбама Правилника о раду туженог. Зато је неоснован приговор ревизије да је другостепени суд Правилнику о раду туженог дао приоритет у односу на одредбе ЗР, односно да је према другостепеној пресуди Правилник изнад Закона о раду, а да је правилно обрнуто.

Нижестепени судови су утврдили да је дисциплински поступак против тужитељице покренут у субјективном року од 30 дана од дана сазнања за повреду радних обавеза и да је проведен у оквиру рока од шест мјесеци, па је правилно закључио другостепени суд да је поступак утврђивања одговорности тужитељице за тежу повреду радних обавеза покренут и проведен у оквиру рокова прописаних одредбама члана 43. Правилника о раду туженог.

Правилном оцјеном доказа које је извео тужени нижестепени судови су утврдили да је тужитељица починила тежу повреду радних обавеза из члана 40. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог, која је као тежа повреда радних обавеза због које послодавац може једнострано раскинути уговор о раду са радником прописана одредбом члана 91. став 2. тачка 1. ЗР, па је правилан и закључак нижестепених судова да је тужени доказао постојање разлога за отказ уговора о раду тужитељици у складу са обавезом из члана 115. став 3. ЗР. Правилно је уочио другостепени суд да закључак првостепеног суда о постојању разлога за отказ уговора о раду тужитељици није доведен у сумњу ни једним доказом тужитељице (није се одазвала ни на позив суда ради саслушања у својству парничне странке), па су наводи ревизије истакнути у овом правцу неосновани.

Како су нижестепени судови правилно утврдили да је оспорено рјешење о отказу уговора о раду законито, нема основа за примјену одредбе члана 117. ЗР у погледу враћања тужитељице на рад и исплате накнаде плата, како то погрешно сматра ревидент. Зато су нижестепени судови правилно примјенили материјално право када су одбили тужбени захтјев тужитељице у цјелости као неоснован.

Из напријед изложеног произлази да оспорена одлука нема недостатака на које указује ревизија тужитељице, нити оних на које овај суд пази по службеној дужности, па је примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07 и 49/09 у даљем тексту: ЗПП) одлучено као у изреци.

На основу члана 397. став 1. у вези са чланом 386. став 1. ЗПП одбијен је захтјев тужитељице за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 375,00 КМ.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић